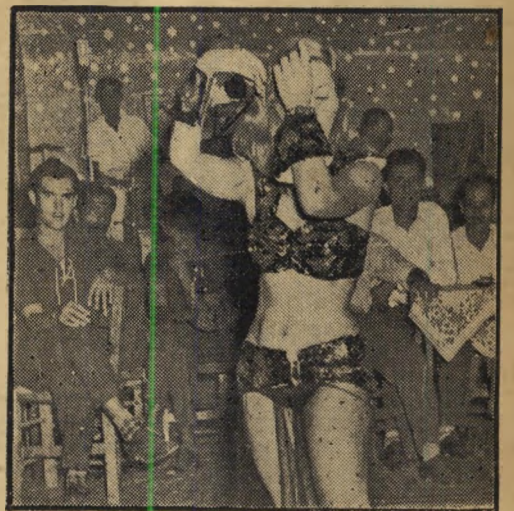

התקפה בגשר שינקין

באר ריץ באתונה היה מלא מפה לפה. באחת הפיגועים ירשה כוכבת הערב, הרקדנית הבלונדית-כימית ויקטוריה כסט, חטף מה מנוחה קצרה לאחר ההופעה המעייפת. לפתע נחלקו עיניה באותיות מרובעות מוכרות, על המדים

רקדנית ויקטוריה כסט בקפריסין. אפי'לו הערבים

התרגלה לצאת עם אנשים רבים, לא התנגדה לבקשה — ביחוד לאחר שקיבלה אישור לטיבו של הבחור מיושבי הבאר. הבחור, הידוע בין חברי-למקצוע, נהגיהמוניות, בשם פינייה, מסר באותו ערב את התנה לידו נהג אחר, שהביא את הזוג לעדן באר הרמתגני. פינייה שהה, ויקטוריה לגמה, הנהג שהביאם התבודד בפינה אחרת. פינייה שילם בשטרות מרששים, הציע רבים כמותם לויקטוריה תמורת חסדיה. ויקטוריה סרבה.

בשתיים אחר חצות עזב הזוג את המקום, נכנס, לפי דבריה של ויקטוריה, למונית אחת שדהרה לעבר תל-אביב. ליד גשר שינקין, בקרבת יד-אלהיה, במקום שומם לחלוטין, עצר רה המונית את המלכה.

מאבק בלילה

נזכרת ויקטוריה בהתרגשות: «הנהג יצא, סגר את הדלתות, האריות כובו. פינייה אמר לי שהנהג תיכף יחזור». בינתיים החל פינייה מחדש את הצעותיו לויקטוריה, במטרה בסרובה. «לפתע הניח את ידו על צווארי, החל לנשקני. התנגדתי. הוא נשך את אזני, את שפתי. הוזהרתי אותו שאני נתינה אנגליה. צעקתי שאני יהודיה, אך הוא המשיך». שעה וחצי נמשך המאבק, עד אשר הגיעה ויקטוריה לאפיסת-כוחות, וכנעה. «אפילו הערבים לא התייחסו אלי כך».

הנהג חזר כשהכל כבר נגמר, התנצל: «אני מצטער על מה שהיה». פינייה הציע לגשת למלון רמתגני, ויקטוריה בחרה במלון תל-אביבי. אולם פינייה הבין את כוונתה להודיע על עיק אה המשרה, סירב, הורה לנהג לקחתה הביתה. בדרך התנהגה ויקטוריה בכלהנות רבה, קיבלה אף את הצעתו של פינייה ליהפך לחברתו הקבועה. ליד הבית עזר לה לצאת מהמונית, נשקה על שפתיה המרוטות ושיקת-לילה טוב, קבע עמה פגישה למחרת ב-11 בלילה ליד תחנת-המשרה הסמוכה. ויקטוריה באה בדיקנות לפגישה. עוד באותו בוקר ביקרה בתחנת-המשרה, הביאה את לבניה הקרועים, סיפרה את פרטי ההרפתקה הלילית.

כאשר הופיע פינייה — באיחור — מלחה שלושה בחורים, חיכתה לו הפתעה: שוטר לבוש אזרחית התייצב בינו לבין ויקטוריה. פינייה הביט באשה שהפילה אותו ברשת, פלט לעברה בארס: «זה לא יעזור לך!» צעד בגנדרנות עם השוטר לעבר תחנת-המשרה.

ביקור של ירדים

היא הורידה את לבניה, טען בשעת החקירה. ויקטוריה התרגזה: «עם נסיכים כמו עבס חלים סרבתי לשכב תמורת כסף — האם אסכים ליהפך מזרון בשבילך?» השאלה הייתה מצלצלת — אך הרבה פחות מסטירת-החלי שליחתה אותה. לבסוף הודה פינייה. להגנתו טען כי עשה זאת מתוך שכי רות. כדי להמחיש את דבריו חטף את סכיני-הנייר שהייתה מונחת על השולחן, סרט את עצמו בבטן. השוטרים חייתו לתוך כפיהם. ויקטוריה פרצה בצחוק. כל העניין דמה יותר מדי לקומדיה זולה. ויקטוריה הלכה לביתה, פינייה היוחק

בן דודו של המלך-ישעבר פארוק.

נתקפת ויקטוריה כסט בישראל — לא התייחסו אלי כן

ויקטוריה, שכל העניין זיעזע אותה כפי שלא זועזעה מימיה, הראתה להם את הדלת בכעס. היא באה ארצה, היות והיא חשבה שכאן תמצא הבנה למעמדה, תוכל לעבוד ולקיים את משפחתה, כלי הטרדות של דעות-קדומות. «אני רוצה לראות צדק מלא», הטיחה בפני השלושה. «אחרת לא אאמין עוד באדם בישראל. אלך להתנזר!»

אולם ויקטוריה גילתה כי צדק אינו דבר שפוט כל כך. אמנם עניינה נמסר למשרה ופינייה יובא למשפט — אולם לא כל ההכרעה תיפול במקומות כה מכובדים. כאשר נכנסה, באחד הבקרים, למקום-עבודתה, חיכתה לה הפתעה בלתי נעימה: מכיוון שנעדרה שמונה ימים מעבודתה, בוסל החור זה. «מוטב שתיעלמי מן האופק משך חודש ימים», הציע לה אחד מבעלי המקום. «עד שהעסק יישכח קצת». ויקטוריה ראתה בכך את יום הארוכה של חברי פינייה.

בהתרגשות מרידה, פרצה בכבי, «די, אני גמורה!» נאנחה. בכל מקום מתנכלים לי. בכל ישראל לא מצאתי אדם אחד שאפשר להאמין בו».

אחד הנוכחים ניסך לנחם אותה. «אין דבר, אל תתיאשי. עוד תפגשי כאלה». אך ויקטוריה לא נטתה להאמין. בהודמנות הראשונה תארוז את חפציה להתקין לוח-שיש חדש בכספה, לרקוד בה בלי ליפול בצרה.

הכחולים של שני צעירים תמירים, אשר נכנסו באותו רגע למקום. ויקטוריה ניגשה אליהם בהתרגשות גלויה, גילתה לשמחתה כי היא עובדי א-י-על, שבאו מישראל. כשיחה שנתפתחה גילתה להם ויקטוריה כי היא רקדנית כבר שנים רבות וידועה במצרים, ביחוד בסביבות התעלה, בקפריסין ובאתונה בכינוי יונוס, בגלל גופה המחוסב לתפ-ארת.

ויקטוריה סיפרה גם על הוריה ואחיה, שעלו לפני שלוש שנים לישראל, עובו בארץ-היאור משרות הגונות ודירה נוחה. היא עצמה נמצאת באתונה רק ככתחנת-ביניים, מתכוונת להגיע לישראל, להיות בין אחיה היהודים.

לפני שבועיים פגשו שוב שני הצעירים את ויקטוריה בבאר. הפעם היה זה באר תל-אביבי — פאריזיאן. ויקטוריה מצאה את הוריה בחדר צר ואפל ביפו, החליטה להמשיך לעבוד ב-מקצועה הקודם, לעזור להוריה החולים, קיבלה את העבודה דרך כוכב חדש בשמיר-האמרגנות. יגאל בורג (העולט הזה 859 ואילך), שהתפרסם במשפט עיריית החובות.

ההצעות נדחו

בליל-שבת שלפני ערב-פסח, באה ויקטוריה כרגיל לבאר. אחרי שעה 11 ניגש אליה אחד ממעריצי הופעותיה, הציע לה את שירותו להחזירה לביתה. ויקטוריה, אשר בתוקף מקצועה

קבצו

(המשך מעמוד 5)

ישבתי זמן מה, נסיתי להתנמנם, כשאני נעור מדי פעם לקול שקשוק מטבע המושך לק לפנכה.

חזרתי בדרך בה באתי. באחת הסימטאות רצה אדם לעשות עמי חסד בתתו לי עשר פרוטות. לא יכלתי אחת להתאפק ואמרתי: «חברי, שמור זאת לעצמך. הענין כולו הל-צה!»

אדם זה קיבל פרצוף — זה היה שוהה כסף לראות אותו!

הביחה במונית

בבואי למערכת התחלתי להרויק את כיסי. עשרות מטבעות הצטלצלו, התפורו על ה-רצפה. התגלגלו אל מתחת לשולחנות. הת-ברר שהצלחתי יפה כקבצן מתחיל: אספתי שש לירות ומאה ועשרים ושבע פרוטות — סכום השווה לשכרו היומי של פועל מק-צועי, סוג ב'.

הייתי עייף מאד ויכולתי להרשות לעצמי להזמין מונית. כאן החלטתי לעשות מעשה קונדס אחרון: להושתתי לנהג המופתע חופן של מטבעות בנות עשר פרוטות, פתקי סגן דוד אדום ומטבעות של פרוטה אחת. הוא סירב לקבל את הכסף.

«זה מטבע חוקי», התעקשתי. «מנין לך האוסף המחרוב הזה?» שאלני. «זה הסוד שלי!» עניתו ושקעתי להנאתי בתוך המושב המרופד של האולדסמוביל, ב-עוד הנהג הנוצץ מנסה למנות את כספי, טועה וחוזר וטועה בחישוביו.

במד'נה

(המשך מעמוד 8)

דרי הבתים הסמוכים לא יכלו לעצום עין. בשעת-לילה מאוחרת, כאשר שכנו, סוף סוף, הצעקות, התברר שהאסיפה נתפרזה בלי לקבל החלטות.

רת

האב והבן

מקלעי הלגיון הערבי זרעו צרורות ארו-כים. משורייניו נעו לעבר לוד ורמלה. המ-שימה היתה לשוב ולכבוש את שתי הע-רים מידי היהודים.

באחת העמדות הקדמיות ניצבו חיילים מ-אובקים, חבושי כובעי גרב. היו להם רובים, רימוני-יד, מספר זרועים של מקלעים. הם הצליחו להדוף את ההתקפה. אולם המחיר היה מספר חללים — בתוכם טוראי מרכזי הם.

לאחר זמן קצר הגיע ישראל הם, האב, מרומניה, קונן גל נפילת בנו יחידו החליט להקים לו יד בישראל.

הוא התרוצץ על פני משוריימ-משלה ו-לבסוף הקציב לו האפוסטרופוס מקום לבית-כנסת בע'ג'מי, יפו. ועדה-שכונה חיפש רב מוכשר, שינהל את העניינים כראוי, בחר ב-רבי משה באב"ד בן למשפחה, אשר כל אנציקלופדיה יהודית מציינת אותה כמקור לרבנים ידועים.

הרב הפך לפתת. ארבע השנים ה-

פירוש השם: בן-אבי-בית-דין.

ראשונות של כהונת הרב באב"ד בבית-הכ-נסת בע'ג'מי חלפו חיש קל. הוא הרגיש את עצמו כבעל-הבית. רק דבר אחד צרב את עיניו: שלט הקארטון שהיה תלוי על כותל בית-הכנסת והכריזו באותיות מאירות-עיניים כי המוסד הוקם לזכר מרדכי הם.

בוקר אחד, לפני שמונה חדשים, יצא ה-רב באב"ד מחרו, סקר את ממלכתו — וחמתו בערה בו כאש אוכלת: שלט ה-קארטון הוחלף בלוח שיש, ומלבד הכתובת הקודמת נוספו עליו המלים: «הוקדש על-ידי ישראל הם».

הרב היה מזועזע: הוקדש? הרי הבניין לא שייך להם!

ידיו של הרב ידעו רק לדפדף בספרים הקדושים, אולם אין דבר העומד בפני ה-רצון: הוא אחז בפטיש ואיזמל, הסתער על הלוח האפיקורסי, הנחית עליו מהלומה א-דירה. הלוח נסדק.

האב השכול וחבריו של מרדכי הגיבו כ-דרכם: הלוח תוקן והוחזר אל מקומו. אולם הדבר רק הגדיל את זעמו של הרב. הוא שינה את מקצועו לשעת-לילה חסופה, אחו במכחול-צבעים, כיסה את המלה «הוקדש» וזמלמים הבאות אחריה בשכבה עבה של צבע שחור.

הצעד הבא אירע כעבור ימים מספר: ה-לוח המרגיז נעלם לגמרי.

יש מזה לשבור. כאן פקעה סבלנותה של משפחת הם. השערוריה הקיפה את כל השכונה, הגיעה לשיאה, כאשר הובאה כל

הפרשה בפני משרד-הדתות

הרב באב"ד הבין שהוא הרחיק לכת, חשש שהוא יאלץ להפוך את הסתתות, או הצבעות, למקצועו הקבוע. הוא הודה בטעו-תו, הבטיח להתקין לוח-שיש חדש בכספה, ביקש ממשרד-הדתות רק בקשה אחת: ש-לא להזכיר שם אשה — את שם אמו של מרדכי — על גבי הלוח.

שבוע עבר על הכל מרוצים. לוח השיש החדש נקבע על קיר בית-הכנסת ב-נוכחות משפחתו של מרדכי וידידיו. רק אש-תו ילידת-צפת של הרב באב"ד הציעה מח-לון-חדרה ופלטה בליגלוג: «עכשיו יהיה שוב מה לשבור!»

סנד

אלך מכתב ומכתב

עבודות מכלת-הסעד של עירית-תל-אביב היו נרגזות ושרויות במרה שחורה. השולחן הגדול והחום של משרדן היה עמוס גליונות נייר, ובמרכזו נחה רשימה-ארוכה — רשימה של אלף שמות-לכאורה היה עליהן לשמוח. הרי האנשים הנכללים ברשימה הארוכה פתרו את כל בעיותיהן, שלחו אלף חבילות מזון של חברת קאר-לנצרכי תל-אביב, לכבוד הג-הפסח. החבילות חולקו בטקס מפואר, ב-שתתפות מנהל חברת קאר בישראל, ראש-

קאר (ראשי תיבות של השם האנגלי «קואופרטיב למסלוח מתנות אמריקאיות לכל מקום») היא איגוד של 26 אירגונים דתיים, פונעליים וחקלאיים המעביר מתנות ל-44 ארצות, שלא על-מנת לקבל רווחים.